

sovopyri_kronika

Je pátek, za pět minut 5 a já scházím po temných schodech do nepříjemného prostředí letního kina. Nikde ani noha. Jen pod lampou v dešti se k sobě tísní několik málo postaviček s baňohy sbalenými vysoko nad hlavu. Proboha, vždyť máme výpravu jen přes 1 noc. Nu což. Pomalu se slézáme (jak švábi na pivo) a již přijíždí Velký Vont. A druhý. A třetí. Hle, jsme všichni a můžeme se vydat na cestu. Něco kolem 15 dětí, 3 teenagerů a 3 velkých Vontů. Naše první kroky míří ke kostelu Sv. Ignáce z Loyoly. Zazpíváme dvěma andílkům, dostaneme nějakou tu sladkost (prý ať se obalíme na zimu - sice žádná zima není, ale budiž) a již se spouští světelná show na Ignáci. Prvně ho postavili, pak zase zbourali, pak jim tam chvíli běhal packman, pak ještě něco a pak byl konec. Pěkný, hezký, super, wow, hustý.. To nám Bosch nachystal asi vánoční dárek. Na faře nás nikdo nevíta - vítáme se tedy sami. A jak? No přeci koledami! (Páni já jsem ale básník) Prvně se musí repertoár secvičit a pak se do toho můžeme pustit naplno - před rodiči, prarodiči, kamarády. No, dopadlo to, jak to dopadlo. Publikum nadšeně tleskalo, děti ještě nadšeněji zpívali a my kytaristi jsme také hudlali jak se dalo - líbilo se, povedlo se Fuzgy nám do toho bouchal na buben, Lenička pomáhala se zpěvem. Kamil: "Měl by někdo z vás nějaké přání?" Pavlínka: "Já bych si přála, aby všichni lidi byli hodní tak, jako my, Pionýři". Pavlínko, děkujeme ti za důvěru a za krásné přání. Ale už honem do tunelu, kde straší zazděné jeptišky. A každý sám. Někdo poučil oči, někdo zase něco jiného. Večeře, příprava ležení, pár pohádek, nějaká kytara a už hajdy do spacáku. Vedle se ale dějí věci – 3 velcí Vontové připravují guláš na zítřejší oběd – 5 kg cibule je pořád málo – nu což, jde se také spát, máme hotovo.

Někdo spal na kovboje, někdo řádně převlečen, ale ráno se nikomu nechce z pelechů. Je čas rozcvičky, ale z důvodu úspory času ji provedeme v klubovně. Pozor, i Davídek cvičí. Jeho nejoblíbenější cvik? Leh horizontálně. Po snídani máme sbaleno a vydáváme se na průzkum okolí řeky. Svítí krásné sluníčko a já mám pocit, jako by sluneční paprsky probouzeli jarní přírodu – ale ne, je přeci prosinec... Teď jenom letem světem průběh dopoledne: Rybičky, rybičky, pojd'te domů. Poslušní roboti poslouchají na slovo – záleží pouze na zručných inženýrech, jak je naprogramují. Raz, dva, tři – tlesk, dva, tři – tlesk, dup, tři – to je ale na hlavu ☺. Tak, teď vám váš nejoblíbenější vedoucí rozdá mandarinky. Neznáš svého nejoblíbenějšího vedoucího? Ne? Hm, tak to nic nedostaneš. No, dobrá, 3 pytlíky mandarinek, 3 vedoucí, asi to je fěr. A kdo sní mandarinku, za odměnu dostane tatranku. Schválně, kdo hodí koním přes řeku jablko? Tak ne, aspoň těm kačenám... Na dětském hřišti: „Koljo, běž zacpat rouru!“ A děti mají po zábavě.

A už jsme na obědě. Výborný gulášek, pochvala patří nejen Velkým Vontům, ale i Martince, která s přípravou pomáhala již doma. Ale už rychle dobalit, po řece přijíždějí vodáci a pomalu nás vyhánějí. Na zádech pár švestek a vyrážíme (ve skutečnosti tam máme 2 štangle salámu a pytel rohlíků) směrem bazén u „Demlovky“. Fotbálek nestihneme, ale zato hod na cíl a lov vzácných rostlin a bylin ano. To máte děti radost, že? Ale už není čas, musíme jít – a hele, Kozel! Živoucí legenda staré Mešnice. Čučíme jak puci, jelikož ho zná pouze Kejmy (pamětník). Bohužel ani já, ani Davídek ho nepamatujeme, natož kluci Zevlertesteři. (K tomuto pojmu jsme se onen víkend vraceli velmi často, kdo by měl o tuto funkci zájem, nechť se ozve Fuzgymu do Gaunera. Funkce spočívá v testování oblečení a obuvi, která je určena pouze pro tzv. zevlování a při jiné činnosti, jako je např. chození, nedej bože běhání se okamžitě rozpadá)

Rychle se převléct do plavek, smít ze sebe špinu a hurá do bazénu. Kamilova svádívá koupací čepička nenechá nikoho chladným. Ani naší hostitelku Oli (směje se ještě týden po tom, co ho viděla). To jsou ty pravé vodní radovánky – proplouvání, skákání, vylovování a házení. Paráda, ale už je moc hodin, musíme z vody. Nikomu se nechce a tak poslední opozdilce vyháníme téměř tyčí. Děti si rozebírají poslední zbytky salámu, rodiče si zase rozebírají poslední zbytky dětí. Vedoucí si rozebírají poslední zbytky svých věcí a přeskupují

je do aut. Velmi složitá logistická situace. Bazén osiřel, oběti netradiční výpravy odjíždí unaveně do svých domovů. Bylo to supr, díky všem. Velkým Vontům, Zevlertesterům i dětem. Zdar a sílu na další akci.

Dominik